

Aşkın Sönmeyen Işığı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 04 Ocak 2022

Bir imlecin tırnaklarını geçirdiği gecenin yatıya kalan hasreti yeni doğacak gündün saatler evvel eriştiğim bir cümlelerin hüküm verdiği ve işte satırlara çivileme atlıyorum.

Çivi çiviye sökmüyor sadece çivisi çıkmış dünya da değil de çivi çakan iblisin renginde saklı haset ve husumet.

İnsan olmanın hikmeti iken öğretilerin vurguladığı ve kuram dışı sevdiğim kuram dışı yaşadığım ne de olsa doğaçlama tüm duygularım ve içimden geçenler elbet alt yazı geçiyorum sessizliğime.

İklimin gücüne gidiyor gecenin de:

Yıl sonlanmış yeni bir güne yol alırken üstelik yeni senenin ilk saatleri ve dışarıda şakırdayan yağmur ve göz gözü görmüyor her nasılsa önümü gördüğüm hatta geleceğimi hissettiğim gönül gözümde kopan fırtına ve işte duyguların hayallerle dansı.

Riyasız yaşadığım.

Yalansız konuştuğum ve yazdığım.

Hüznüme de kefil umuda da.

Aşka da dokunan yalnızlığa varsın uzaktan uzağa s/üzülen duygularım ve gözyaşlarım.

Muteber bir insan olmak kadar önem arz eden kendimi kendime ispatladığım bir o kadar derdimin çoğu kendimle ve işte şerh düşünüyorum r/eşit olan olmayan ne varsa.

Çağlayanlar hikmetli.

İrmaklar haşmetli.

Sessizlik ise en sesli tepki ve dayanılmaz bir gürültüye sebebiyet veren ve de tam tersi.

Tersleyenler var.

T/araf tutanlar.

Takati kalmayan insanlar var ve mazlumlara bense çocukluğuma hasret çekiyorum: hani hiçbir şeyin farkında olmadığım hani dünyayı her şeyiyle kucaklamış ve inanmışken ve korunaklı dünyamda da yasını tuttuğum hiçbir şey ve hiçbir insan yok iken.

Kasvetliyim.

Bir o kadar ümitvar.

Hazanım.

Baharsa damarlarımdan püskürtüyor sözcüklerimi ve ben adeta bahar dalayım kalemi her elime aldığımda ve benliğimi dünyaya kapatıp kâinatın gizemine yolculuk yaptığımda elbet teslimiyetim Rabbime arayışım kendimce ve hislerim aralıksız sirenleri ile bana eşlik ederken.

Bir polis devriyesi bazen güvenliği korumak adına.

Belki ambulans ya da itfaiye aracı yine insanlara dirlik ve sağlık ve kurtuluşu armağan eden.

Ve işte yazarken hissettiklerim bir o kadar yaşarken ve severken lakin araya giren öylesine tiz sesli kulak tırmalayan gürültüler var ki...

Asla açılan bir müzik sesi televizyon sesi de değil üstelik:

İnsanların yüzüne ve sesine ve hareketlerine yansıyan mimiklerinden tavırlarından işkillendiğim ve yüreğimin kulağıma fısıldadığı: sağduyu ya da hassasiyet oysaki solum, "sev, sev ve inan" diye haykırırken...

Kalemimin gözetleme deliğinde rastladığım hissiyat ve günü kapıdan kovup da gece bacadan dalmışken ve sığındığım sessizlik ve maneviyat ve işte kalemimle buluşma anıma sirayet eden ve inana binaen hislendiğim ve haletiruhiyemi kalemle sayfaya yansıttığım.

Gün içinde olup biten o kadar çok şey varken...

Bense kimliğimle ve aciz varlığımla dayanma gücümle de sınıırken elbet sığındığım yegâne Güç ve sabra delalet ve eksik etmediğim dualarım yüreğin pervazında bilemezken neyi beklediğimi ve bazen kaygılarımı büyüttüğüm bazen korktuğum ve sadece kadere duyduğum inancın yanında eksik etmediğim iç sesim elbet dışıma yansıtamadığım gün boyu ve ben bir şeyler yolunda gitsin diye kendimden ödün verip tam anlamıyla tükendiğim ve tam da sona gelmişken...

Ansızın rücu eden asil bir rüzgâr ama sadece benim yüreğimi serinleten...

Bazense irili ufaklı mucizeler hiç beklemediğim bir anda kurtarıcım.

İnancın büyüü.

Aşkın sönmeyen ışığı.

İlahi Nakkaş güzel Rabbim tek tek dokurken yürekleri ve evreni ve toprağı ve yeri ve göğü: O Ulu Gücün tek tanığı gibi hissettiğim ve dualarımın karşılık bulduğı...

Sessizlikse bir rahmet.

İnanç ise en devasa kudret.

Aşk madem örülü yarınlarımız.

Hazan müşkülümüz.

Baharsa evrenin her köşesinde saklı üstelik kış soğuşunda dahi hissedebildiğim ve insan olmanın rahmeti iken bir o kadar aciz varlığımla sınııp kimse kendini üstün gören Rabbin yetiştığı ve şaşkınlıkla izlerken hayatı kuş bakışı bakımsız bir bahçenin ya da zeminin adeta cennete dönüştüğü inancı ve verdiği huzur ile anlatmanın tek yolu iken kalemin büyüü ile yüreğime dokunanları da sayfaya ve sizlere yansıtmak...